

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

2006. I. évfolyam 4. szám

Szabó Sándor: Ott, Tarcalon

Ott, Tarcalon
nektár csöpög a pohárba,
csúszik a szomjas torkokba,
és hej, vidám nóta
fakad az ajkakon.

Ott, Tarcalon
születnek a színes rímek,
a beszédes képek,
jer, csodáld e műveket,
mind neked adom!

Ott, Tarcalon
együtt HAT-unk,
és a MAIT adjuk,
nézd és lásd: ezek vagyunk,
mi, itt, Tarcalon.

*A tarcali táborba
Nyárig uszunk
mámorba*

*Barna András
2006 Aug 24*

Barna András grafikája

A Tarcali Alkotótábor

A Hegyaljai Alkotók Társulása és a Magyar Alkotók Internetes Társulása idén immár második alkalommal rendezte meg közös alkotótáborát Tarcalon. Az irodalmárok és képzőművészek augusztus 22-től 26-ig terjedő időben találkoztak egymással a hegyaljai nagyközségben. A cél a baráti kapcsolatok ápolásán túl a szakmai munkában való elmélyülés és a település lakosságával való kapcsolat erősítése volt. A tábor vezetői tisztét Leskó Imre helyi lakos látta el, aki egy személyben a Hegyaljai Alkotók Társulása felügyelő bizottságának elnöki és a Magyar Alkotók Internetes Társulásának alelnöki funkcióját is betölti. Moderátor Bari Gábor a HAT alelnöke volt. A tábor központját a Bakancsos Turistaszálló épülete (volt Sebő kúria) képezte. Ez különösen alkalmas ilyen rendezvények tartására mivel a szobák kialakítása, a mellékhelyiségek, az önkiszolgáló konyha, a hall, a tágas udvar (parkolási és sátrazási lehetőséggel) mind-mind a résztvevők kényelmét szolgálják.

Az előre megtervezett program változatos elfoglaltságot jelentett a táborlakók számára. Reggeli után a délelőtti órákban bemutatkozások és szakmai munka folyt. Mindenki igyekezett a legsikerültebb műveiből ízelítőt adni. Egymás munkáinak meghallgatása után kritikai észrevételek hangzottak el. Senki sem sértődött meg. A felfedett hibákból okultunk. Arra alkalmas alkotások, legyen az próza vagy vers, tapsot, dicséretet vontak maguk után. A képzőművészek a Művelődési Házban kiállítást rendeztek. Ezen festők, fényképészek, grafikusok, üvegfestők és egyéb művészeti ágak képviselői vettek részt. A kiállított műveket zsűri értékelt és a legjobbakat helyezésekkel és oklevelekkel ismerte el.

A kiállításon megjelenő közönséget és az alkotókat a Művelődési Ház igazgatója, Kovácsné Drozda Aranka kis ünnepség keretében köszöntötte, a rendezvényt Leskó Imre nyitotta meg, majd Törökné Bognár Márta egyenként bemutatta a kiállító művészeket, és pár szóban méltatta munkásságukat. Az okleveleket Gaál Ernő adta át a helyezettnek. Harmadik helyezett Szabó Sándor fotó, második helyezett L. Gál Mária mandala, első helyezett Leskó Imre fotó. Újdonságnak számít, hogy Barna András festőművész az utcán állította fel festőállványát, és képre vitte a református templomot közvetlen környezetével egyetemben. Kedves figyelmesség a művészek részéről, hogy egy-egy művet a vendégül látó községnek ajándékozták. Említésre méltó esemény, hogy szoros kapcsolat alakult ki a bodrogkeresztúri szociális otthon lakóival. Ők a kiállításon megtiszteltek bennünket látogatásukkal, mi viszont másnap néhány társunk révén viszonztuk ezt és műsört is adtunk az öregeknek.

Érdekes programpont volt, hogy szétnézhattunk a táborvezető birtokán. A lakása melletti szőlőültetvény és környezete pedáns rendről árulkodott. Sehol egy gyom, mindenütt a gazda keze nyoma. Engedéllyel megdézsmáltuk az érett csemegezőlő fürtöket. Gyönyörködtünk a naplementében. Jártunk a pincében is, kóstoltgattuk a borpárlatot, valamint a száraz és édes borokat. Különösen csúsztak a házi zsírral megkent kenyerekre. Egy-egy nóta is felcsendült.

Másik alkalommal kirándulást tettünk a tokaji tv adónál is. Házigazdáink felvezettek minket a toronyba is, különleges élményt jelentett fentről nézni az alattunk elterülő vidéket. Szép napsütéses időben találgattuk, hogy éppen melyik falut látjuk. Örömmel fedeztük fel Tiszaújváros távoli kontúrjait. Megtudtuk, hogy a létesítményben három tv adó jeleit erősítik föl. Ezek: M1, Tv2, RTL Klub.

Az alkotótábor legsikeresebb rendezvénye az ún. gála volt, amelyen az írók-költők mutatkoztak be a közönségnek. Prózák és versek, énekek hangzottak fel a Művelődési Ház színpadán. Volt olyan alkotó, aki saját művét adta elő, volt, aki külön előadót kért fel erre a szerepre. A legnagyobb sikert Somló István színművész (Miskolci Nemzeti Színház nívó díjas tagja) aratta felejthetetlen előadásmódjával. Neki külön köszönet jár, mert egy fontos próbát mulasztott azért, hogy velünk lehessen és jelenlétével emelhesse gálánk színvonalát.

Ugyancsak az est fényét emelte Ladányi Mariann a Miskolci Zeneművészeti Főiskola hallgatója furulya-, és Kovács Balázs szintetizátor játékaival.

Ezt követően került sor a Magyar Alkotók Internetes Társulása által kiírt „Éneklek a tavaszt” című irodalmi és képzőművészeti pályázat eredményhirdetésére is. Az okleveleket és tárgyjutalmakat Szabó Zsolt, a MAIT titkára nyújtotta át az arra érdemeseknek.

A gála záró műsorszám volt Kovács Elvira: Forró szél című verseskötetének bemutatója. Elsőnek Gaál Ernő méltatta a kötetet, majd diákok (Hadas Tímea, Gerebák Anikó, Gerebák Gábor) adtak ízelítőt a szép versekből. A legnagyobb tapsot itt is Somló István színművész aratta három vers művészi tolmácsolásával. A műsor végén lehetőség nyílt könyvvásárlásra, dedikálásra. Itt kell megemlítenem Dr. Vida János (kitűnő tenor) alkotótársunkat, aki mint műsorvezető, profi módon vezényelte le a gála műsorát.

Esténként a szálláson derűsen telt a hangulat, vicceseléssel, énekléssel, beszélgetéssel (Illyés János szolnoki író katonatörténetei nagy tetszést arattak). Általában éjfél előtt nem kerültünk ágyba.

Sommázva megállapíthatjuk, hogy mintegy 30 főt megmozgató sikeres táborot zártunk Tarcalon, ahol nemcsak az időjárás, az elhelyezés, az étkeztetés, hanem a szervezés is kitűnő volt. Ez utóbbiért elsősorban Leskó Imrét illeti köszönet, aki kitalálója és szinte emberfeletti munkával kivitelezője is volt ennek a nagyszabású rendezvénynek.

S hogy milyen volt a sajtónk?

Az Észak-Magyarország két ízben rövid, fényképes tájékoztatást adott az általunk végzett munkáról. Ettől talán többet érdemeltünk volna.

Mindenesetre mi, akik ott voltunk, lélekben gazdagodva tértünk haza és megfogadtuk, hogyha lehetséges, jövőre is találkozunk Tarcalon.

Dr. Gaál Ernő, a HAT elnöke

Bodrogkeresztúri bemutatkozásunk

A II. HAT–MAIT Tarcali Alkotótábor programjába – egy meghívás alapján – „kihelyezett” képviselőre került sor. Egy kis „különítményünk” a bodrogkeresztúri fogyatékkal élőknek rövid műsort adott otthonukban augusztus 24-én.

A bemutatkozás után Törökné Bognár Márta tanárnő „Doktor bácsi” c. prózáját olvasta fel. Őt követte Ötvös Károlyné szentistváni matyóruhában, aki „Nincs szebb lány a matyólánynál” c. dalt énekelte el, és szolt utána tájegysége nagyszerű hagyományairól. Lupsa Józsefné tanárnő saját verseiből olvasott föl. Majoros Zsuzsanna ökológus népdalokat énekelt. Dr. Vida János ismeretlen költő „Imakönyvem” c. versét olvasta föl, majd az „Álomkeringő” c. filmből elénekelte az „Adj Uram Isten” c. dalt.

Le kell írnom őszintén, hogy műsorválasztásunk nem volt véletlen. Tudtuk, hogy sérült embereknek szolgálunk, tiszta szívből fakadóan, őszintén. Figyeltük a kedves hallgatóság szeméit, ahogyan minden mondatra, rezdülésre odafigyeltek, szemek már az első „szám” után csillogni kezdtek. És ez így folytatódott, fokozódott műsorunk végéig.

Szinte leírhatatlan hálával köszönték meg a kis vendégszereplésünket, mindenki a maga módján, és egybehangzóan kérték, hogy jövőre is látogassunk el hozzájuk. Természetesen megígértük.

Végezetül végigjártuk az intézményt, elbeszélgettünk az idősekkel, akik ezt is örömmel fogadták. Az emeleten egy idős néni – még diákkorában megtanulta – igen-igen hosszú „istenes” verset mondott el hibátlanul. Le kell írnom – mert így igaz – hogy hallgatva a kedves nénit, a vers végére ugyancsak elhomályosodott a tekintetünk. Úgy éreztük, hogy valami „küldetést” teljesítettünk sikerrel.

Az intézmény teljes személyzete csatlakozott a jövő évi várható fellépésünkhöz. Az is tény, hogy a kiállításról már többen emlékeztek ránk.

Köszönjük a lehetőséget, és Isten segítségével a jövő évi viszontlátásra!

Dr. Vida János, a MAIT tiszteletbeli elnöke

Képek a II. Tarcali Alkotótábor életéből

Nyitott szívvel c. pályázatunk végeredménye

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület „Nyitott szívvel” című pályázatának az eredményhirdetésére a II. Tarcali HAT–MAIT Alkotótábor Gála Műsorában került sor. A díjakat Szabó Zsolt, a MAIT titkára adta át a megjelent nyertes pályázóknak. (A távol maradt díjazottak díjait postáztuk.)

A festmény-grafika kategóriát Mohácsi Józsefné Zsóka, festőművész; a fotó kategóriát Leskó Imre, fotóművész; a vers és a próza kategóriát Sziliné Dr. B. Juhász Erzsébet, író, a Miskolci Egyetem Modern Magyar Irodalmi Tanszék vezetője bírálta el.

Díjazottak:

Festmény

1. Jelige: „Simone” – Simon M. Veronika (Székesfehérvár)
2. Jelige: „Titán” – Hornok Magdolna (Bicske)
3. Jelige: „Képiró” – Bor István Iván (Budapest)
4. Jelige: „Az erdők csöndje” – Pleszkó Józsefné (Arka)
5. Jelige: „Rajzolta” – Pekárovics Zoltán (Vámospércs)
6. Jelige: „Életfa” – Lukácsné Emmike (Miskolc)

Fotó

1. Jelige: „Időtlenség” – Szabó Sándor (Tiszalúc, Kisgyőr)
2. Jelige: „Magnólia” – Mohácsy Donáth Csaba (Miskolc)
3. Jelige: „Alkony” – Demény Zita (Miskolc)
4. Jelige: „Ragyogás” – Demény Zita (Miskolc)
5. Jelige: „Úton” – Majoros Zsuzsanna (Miskolc)
6. Jelige: „Kutyaélet” – Majoros Zsuzsanna (Miskolc)

Próza

1. Jelige: „Pszichopróza” – Édes Richárd (Emőd)
2. Jelige: „Sárkánypikkely” – Branyiczky Rita (Budapest)
3. Jelige: „Drót” – Szalay Anikó (Sajónémeti)
4. Jelige: „Székelyföld” – Mohácsi Józsefné Zsóka (Miskolc)
5. Jelige: „Legendák” – Szegő András (Miskolc)
6. Jelige: „Életképek” – P. Vargáné Mohácsi Kinga (Miskolc)

Vers

1. Jelige: „Szépég Tibet” – Gépész Bettina (Budapest)
2. Jelige: „Világosság” – Herczenik Gyuláné (H. Tóth Maja) (Szigetszentmiklós)
3. Jelige: „Sürgöny” – Szalay Anikó (Sajónémeti)
4. Jelige: „Gépmadártoll” – Branyiczky Rita (Budapest)
5. Jelige: „Eszmény” – Nagy Tiborné Lászki Erzsébet (Szigetszentmiklós)
6. Jelige: „Tűzvirág” – Pagonyi Szabó János (Nyírpazony)

Próza és vers – különdíj

Jelige: „Szív-tánc” – Szabó Zsolt (Kisgyőr)

A díjazottaknak gratulálunk!

A kategóriák első három helyezettjei Díszoklevelet, a negyedikétől hatodikig Oklevelet kaptak. Az első helyezettek minőségi tarcali bort vehettek át, valamint 2 oldallal ingyen részt vehettek a „Nyitott szívvel” c. 2006-os jubileumi antológiánkban.

Szabó Zsolt, a MAIT titkára

†*Belinszkyné Nagy Irén:*
Szeretet ünnepén!

Alkonyodik, zeng az ének,
Visszhangzik a hozsanna,
Elvezet egy fényes csillag
Betlehem városába.

Szól a harang, giling-galang,
Hirdeti az ünnepet,
Máriának a jászolban
Kisgyermek született.

Mindnyájunkat vár az anya
Ölében kis fiával,
Az a vágya, hogy osztozzunk
Nagy-nagy boldogságával.

A csillogó szemeikből
Sugárzik a szeretet,
Az teszi oly meghitté a
Karácsonyi ünnepet.

A gyertyafény, a zöld fenyő
És a terített asztal,
E szent ünnepnek szelleme
Mindnyájunkat vigasztal.

Ha betegség, s bánat gyötör,
Egyedüllét súlya nyom,
Jézus mindenkor velünk van,
Enyhít fájdalmainkon.

Karácsony a szeretetnek,
Békességnek ünnepe,
E jegyekben küldte Isten
Közénk Fiát a földre.

Alkonyodik, de a csillag
Betlehembe elvezet,
Örvendjük, mert az Úr Jézus,
Bűneinknek hordozója,
A világnak megváltója
Miérettünk született.

Kovács Péter festménye

†*Lindák Mihály:*
Szilveszteri számvetés

Elmúlik a rút múlt,
minden kudarcba fűlt.
Megzavarják nyugodt álmod
hitzegések, árulások.

Hitelteenné vált szavak, szónoklatok,
ölelések, forró csókok,
visszatérő sóvárgások.
Időtök lejárt! Távozzatok!

A becsület és tisztesség már nem erény.
Nem éltet más csak a remény.
A lélek, a szív kifosztva
Nem volt semmid és nem is lesz soha.

Nincs jövőd, csak múltad marad.
Ne feledd: egyedül vagy, egymagad.
Szíved összeszorul, görcsbe rándul
és a széles, vonzó horizont bezárul.

Nincsenek új fogadalmak,
csak régi megunt életek
és a lassan hulló fehér pelyhek
mindent szüzi fehérre festenek.

Szilágyi Kiss Margit: Téli ének

Zord kő ormokon
Játszva fut a szél,
Égbenyúló csúcson
Havat sodor szerte szét.

Sudár fenyőágakon
A takaró oly fehér,
Zúzmarás gallyakon
Büszkén ül meg a dér.

Hegyek magas csúcsát
Uralja a tél,
De lent a völgyek mélyén
Kicsiny csermely zenél.

Fönt a sziklacsúcson
Zerge legelész.
Lent a hegyek alján
Olvad, rian a jég.

Téli erdő, téli táj
Távolból oly csodás,
De az emberek azt várják,
Hogy nyíljon a gyopár.

*Kádár Éva: A kis gyufaárus lány
/Andersen után/*

Süvít a szél, szakad a hó,
jéggé dermed a vén folyó.
A városra alkony borul,
esztendő kereke fordul.

Ki jár az utcán ilyen időben?
Egy kislány, anyja temetőben.
Hópelyhek hullanak, szöszhajára,
éhségét feledi, mert a hideg rázza.

Kosarában néhány doboz gyufa lapul,
el kellene adni, mert az éhség nagy úr.
Tudja, hogy többé már nincs hová mennie,
behúzódik tehát egy kapu tövibe.

Egészen kicsire összehúzza magát.
Testét nem védi más, csak egy vékony kabát.
– Egy kis melegséget! – ez most minden vágya,
s meggyújt egy szál gyufát, olyan szép a lángja.

Dermedt kicsi kezét a meleg átjárja,
s a lobogó lángban mintha álmot látna:
szoba közepén áll asztalon egy nagy tál,
benne meleg étel, mit keze nem ér el.

Ha ellobban a fény, tűnik a látomás,
marad a sötét, a hideg, de semmi más.
Újabb lángocska gyúl, színesebb a látvány:
karácsonyfa csillog, épp úgy, mint hajdanán.

Amikor még mesélt a drága jó nagyanyó...
Oly boldogok voltak –, átélni volna jó –,
gondolja és gyorsan nyújtja kicsi kezét...
Kialszik a gyufa és marad a sötét.

Ismerős, öreg hang csendül a fülébe –,
emlékszik –, nagyanyó régen azt mesélte:
„Amikor egy csillag lezuhan az égről,
elszakad egy élet a föld felszínétől.”

Az égen egy csillag épp’ zuhanni készül.
Meglátja a kislány, s ettől úgy megrémül,
hirtelen több gyufát gyújt a sötétségbe’,
s úgy érzi, nagyanyó fölveszi ölébe.

– Óh, ne hagyj itt engem, vigyél el magaddal!
Tudom, te már ott élsz, ahol a sok angyal –,
esdekel a kislány és fájó szívébe
remény költözködik, nyugalom és béke.

Mire az utolsó lángocska ellobban,
a kislány megfagyott, szíve már nem dobban.
Másnap megtalálják, s nézik az emberek,
szomorúan mondják: „Meghalt egy kisgyerek”.

S akik nem sajnálták, míg élt a kisleány,
siratják elkésve, az újév hajnalán.

Lászkai Erzsébet: Ősz I.

Csend van, s a csend jajt kiált,
visszaverik a hegyek.
Minden, minden oly sivár,
s hullanak a falevelek.

Hullanak a falevelek,
kiáltójelek az ágak.
Piros, sárga tenger sír
talpam alatt, s számig árad.

Árvaságom holdja vonzza,
s elmerülök egészen
a meztelen ágak közül
rám zuhanó kerek égben.

Székhács László: Őzsiségek

nedvek nélküli élet
belesárgul a vágyakozás
szabadság penészvirág
s lesz foltos hiénák álma

de meddig nyúlik az idő
hol marja lyukásra savas eső
s miért zaj cafatok
hámozott gondvályúk

ehettél volna sarokházat
hátsó csülköt
beléd füstölt szerelmet
szubkultúra falatokat

elutasítottad epés kényedet
az alkud nélküli életet
őszbe facsarodott bűzölgés
kitüntetett kongás-rothadás

őszi rózsás fergeteghez
krizantémos habfehér halottak
szemesnek – ki nem vert – állított fa
miért barnába ázott ostoba

Duna, fodros hérosz
mi mindent borítottál
élő lelkeket erodálsz
bugyogsz, iszaptemető

mindig nyár szívja ki
az idegeket, utolsó lehetet
zokog a fájdalom, gyűlölet
csontokra aszalt szellemek

őzsiségek, őzsiségek
jövönkbe mit keverték

Jeney András: Karácsonyének

Hogy nő a tél! – s hogy nőnek éjsötétek...
Sűrű varjúrajok takarnak csillagot,
Reggel csak szürke köd vár nyíló ablakot,
S kifagynak ősszel elvetett remények.

Mi megmarad, befonja bűn s a vétek.
A szél vihogva tördel össze dallamot,
Szirénhangok susognak boldog holnapot;
S bolond szívek! – nem tudják, hogy nem élnek.

Karácsonyeste – mégis – angyalének,
Jászol fölött harangja tiszta fénynek;
Óh, halljátok meg, balga földi vándorok!

Megtört homálya már a varjútélnak,
Fehér lesz újra színe hófehérnek,
S kikelt magokra hullnak áldás-záporok.

Mohácsi Józsefné Zsóka grafikája

Zvadáné Farkas Erzsébet: Imádkozom

Vibrál a csönd köröttem.
A kísértés önállóságával?
Szemlélem magam:
Kívülről nézek be
Testem ablakán.

Rebegve kérem:
Imádott Jézusom! Istenem!...
Lelkem csitítom,
Úszom a reménység
Evangéliumán.

Érzem: léteimből áramlik
Imádságom reményfénye,
Csorduló öröm,
Végtelen szeretet,
Lelkem békéje.

Farkas Eleonóra: Félelem

Himbálódzik a falevél
lepusztult ágakon.
Rá jégbilincset ver a dér,
s az égő fájdalom.

Megadóan a földre hull,
hisz messzetűnt a nyár,
kivel a lét váratlanul
százfélét kitalál.

Már csak az enyészet maradt,
s a nagy semmittevés...
Ennyi még egy földhözragadt
avarnak is kevés.

Szívem hirtelen ráeszmél,
hogy ugyanaz gyötör:
mi lesz, ha majd a zúzó tél
házunkba is betör?

Én felismerem néhanap,
mert ádáz tervet szó.
Nyomában járva elakad
a tevékeny idő.

Amit beszélek kín marad,
mert senkinek se fáj,
hogy egy nap tétlen, sivatag,
holt puszta lesz e táj.

Elszelel minden feladat
mi egykor éltetett.
Szólsz Uram: Ember ne ragadd,
de éld az életed!

Szikszai Ilka: Profán litánia

Dicsértessék mindörökké.
Az ő szent neve. Krisztusé.
Szeplőtelen fogantatása
A Mennyei Atya akarata.

S értünk kínhalált szenvedett;
Minden emberi tulajdonságot felvett.
Csak egyben volt más, mint mi:
Büntelenül tudott élni!

Megváltott bennünket sötét haláltól,
Hálátlanságunk az egekig hatol!
Mindennapjaink bajait nagynak hisszük,
Krisztus keresztjét rég levetettük.

Dicsértessék mindörökké!
Az ő szent neve: Krisztusé!
Átveszi tőlünk kínjainkat
Az örök élet felé mutat.

*Popity Vargáné Mohácsi Kinga:
Karácsonyi borzalom 2004.*

Szökőár jön, hömpölyög,
tombolva mindent ledönt.
Sodorva élőt, s tárgyakat,
mindent magával ragad.

Őrült sikoly, ordítás,
halálhörgés, sikoltás!
Menekülni nem lehet,
elpusztít a fergeteg!

Mindent elnyel, elsodor,
tombol, pusztít, Ő az Úr!
Sok élőt s élettelen
a hullámsír betemet.

Minden kihalt! Borzalom!
Iszonyat és fájdalom!
S utána csak néma gyász,
ez maradt csak, s semmi más!

Körtvélyesi Mária: Remény c. festménye

Papp Judit: Ünnepi gondolatok

Mire való az ünnep?
Kinek mit jelent?

Közeleg az ünnep, hogy megfogjuk egymás kezét,
hogy ünnepi terített asztalnál
elkapjuk a másik csillogó tekintetét,
hogy gyertyafény lángjánál, halk zeneszó mellett
csendben – hallgassuk egymás szívének dobbanását,
lessük a gyertyalángot, hogy ki ne aludjon,
s féljük érzelmeink tovalobbanását.

*Vozárik Lajos: Vigyázz Tél!
/egy rendhagyó nap története.../*

Voltál-e
kertben alvó mag,
amely kis apró
remény-csírákat hajt?

Voltál-e
sárkánygyík-hátú
bús patakmeder?
mozdulatlan vize
folyni sem mer?

Voltál-e
elárvult fészek,
amelyből végleg
hiányzik az ének?

Voltál-e
mező, amit szél
lisztesre havaz?
majd rá egy éj
tükör-tavat ragaszt?

Mindegyik voltam.
Aztán jöttél Te,
átfagyva, boldogan.
Karácsony este van.

*Varga István: Jégvirágos
ablakomban*

Jégvirágos ablakomban
Csizma terem, kettőt koppan.
Lopva lesem mit hozott,
Nagy puttonyból mit rakott.
Piros kabát csücske lebben,
Az éjjel már meg is lestem.
Fehér szakálla zúzmara,
Piros sapkája hódara.
Kint a hóban még láthatom
Szarvas pata lábnyomot.
Itt járt hát a mikulás!
Csoki, narancs, arany virgács.
A szél vitte neki híreimet.
Itt lakik egy kisgyerek.
Jó gyerek ő télen-nyáron,
Csak látogasd meg mikulásom!

Bognár Barnabás: ajándék

A jégvirágba rajzoltok
ajándékot neked,
bár szebbet sohasem fogok –
és ezt sem én, hanem a szeretet.

T. Bognár Márta: Hangok a csendben

Sétám végén az erdő szélére értem. Eddig elbűvölt a madarak változatos muzsikálása: vagy párjukat hívták éjszakára, vagy már altatót daloltak egymásnak. Most, hogy alkonyul, lassan elcsendesedett minden. A nap álmosan csúszott a látóhatár pereme felé. A színek orgiáját varázsolta bámuló szemem elé. Csodálatos volt az egyre vörösebbé váló korong, mely kékre, rózsaszínre, aranyra, ezüstre festette környezetét. Délután még zivatar söpört végig a tájon, de most már kitisztult az ég, csak a lebukó nap alá húzódott a vastag takaró, amit a felhők terítettek alá. Ezt is vörösre, majd bordóra színezte, hogy alvás közben is jól érezhesse magát, magára húzva azt. Aztán, mint aki jól végezte a dolgát, lecsusszant a horizont alatti ágyába.

Elindultam hazafelé. Az erdő végtelen csendjét egy-egy kis surranás, egy-egy kis neszezés törte meg. Most indulnak éjszakai portyájukra az állatkák. Egész nap aludtak, ideje már a vacsorára valót begyűjteni. Nemcsak a maguk bendőjét kell megtölteni, hanem apró gyerekeiknek is vinni kell a finom falatokból. Nemsokára ők is felnőnek, de addig apa, anya gondja a kis pocakok kielégítése. A nagy tölgy ágelágazásában bagoly szeme villog. Felettem az úton denevérek surrannak hangtalanul. Egy-egy lámpácska is kigyullad a sűrűben. Csodálatos ez az esti csend, ez a kellemes neszezés. Egy süni fut át az úton, biztosan udvarolni igyekszik a szomszéd fasorban lakó kedvesének. Gyorsan szedi lábcskáit, nehogy valami elüsse. Az idegek megnyugszanak ebben a templomi csendben. Feltöltődnek a napi munka után és erőt gyűjtenek a másnapi bevetéshez.

A csendből kiléptem a hazavezető útra. Mellettem autók száguldoztak, célzatosan, vagy céltalanul. Egyik-másikból ordít a fültépő zene. Az előző csend után még idegborzolóbb ez a vad ricsaj. Fiatalok –, nem tudják, mit vétenek maguk és egészségük, érzékszerveik ellen. Nem hallgatnak a tapasztaltabbak intő szavára, aztán, ha melléfognak, mindenki hibás, csak ők nem.

Csendesebb mellékutcába értem. Itt már módosult a zajforrás, a vacsorára készülődés edénycsörömpölése hallik. Megindul az ember fantáziája: mit is vacsorázzak? Vagy talán nem ártana vacsora nélkül egy kis meditációval visszatérni az előbbi hangulatba? Mindenesetre egészségesebb lenne és könnyebb az alvás is...

Erre is csaponganak felettem a denevérek, a lámpák fénykörében cserebogarak táncolnak. Az idén kevés van belőlük, hiszen minden negyedik évben rajzanak igazán. Mellettük több apró szárnyas duruzsol alig hallhatóan. Bezzeg a szúnyogok azonnal megtalálják a nekik ízletes csemegét, védtelen húsumat. Jót isznak a véremből, aztán tovább zümmögnek –, én meg vakarózhatok, míg haza nem érek, és be nem kenem egy kis ecettel. De hát ez az ő dolguk, így élnek.

Több ablakból zene szól, kinek milyen az ízlése alapon. Vagy a TV villódzása látható. Ezek az otthonülő emberfajtából valók szórakozásai. Nem tudják, mennyi szépet rejteget a természet, ha valaki meglátja, meghallja a benne élő mondanivalót.

Hazaérek. A ház körüli fák lombjai között madárkák pittyegése hallatszik, bizonyára álmukban beszélnek. Még mielőtt belépnék a kapun, feltekintek a sötétlila égre, ahol csillagok milliárdjai pislognak. Milyen messze vannak, milyen titokzatosak, milyen gyönyörűek. Keletről a telihold hatalmas gömbje bukkan fel. Lassan kúszik fel az égboltra, neki nem sietős, hiszen előtte van az egész éjszaka.

Nekem sem sietős a hazamenetel –, nem vár rám ott senki –, hát még leülök egy kicsit a ház előtti padra. A házi edénycsörömpölések is lassan elcsitulnak, ismét csak a nyugtató csend vesz körül. Hallgatom a közeli tóban élő békák vartyogását, és most ez is szépnek tűnik. Különben iszonyodom tőlük, de így, messziről kedvesen hat brekegésük. Szinte látom őket felfűjt torokkal belekurjantani szerelmes vágyukat az éjszakába. Többszólamú az ő daluk is, hát igazán szépnek hat

Gyönyörködöm a csillagokban, a holdban, a reppenő denevérekben... Ismét egy éles hang: egy autó állt be a ház elé hatalmas fékezéssel, és zenével. A kocsfi fiatal utasai nagy ricsajjal tóduznak ki, nem törődnek azzal, hogy esetleg már vannak, akik a napi munka után szeretnének aludni. Felettem a fán egy kismadár jajdul fel a zajra. Legszívesebben én is azt tenném. Főleg most kellemetlen az ilyen „ébresztő”, mivel a legtöbb ablak már tárva van az éjszakai hűvös és csend befogadására. Újabb kocsfi, újabb ajtócsapkodás! Egy fiú a hetedik emeleten lakó vendéglátójuktól érdeklődik, hogy itthon van-e? Érdekes lenne, ha azt válaszolná, hogy nincs –, hiszen süvöltő hangon üdvözli az érkezőket. Egy film címe rémlik fel bennem: „Mi lesz veled, emberke?” Választ nem várva, hazatérek. Az ablakok nálam is nyitva vannak, remélem, a ma estére rendelt zenebona már lecsillapodott.

Csend van ismét körülöttem. Olvasok még egy órácskát, aztán jöhet a pihenés. Jót tett ez a kis kirándulás a természetbe, a nyugalomba, a csendbe. Lassan álomba merülök. Hatalmas ajtócsapódásra ébredek: az este érkezett vendégek most mennek haza, persze kissé illuminált állapotban. Ilyenkor sincsenek tekintettel senki emberfiára. A ricsaj, a hangoskodás nekik már lételemük. Mi is voltunk fiatalok, természetesen. De ennyire?! Hiszen ez nem is csak a fiatalok jellemzője! Talán a nevelés hiányossága???

Végre ismét csend, de az álom messze szállt. Újra felnyitom a villanyt és folytatom az olvasást. Nagyon nehezen alszom vissza...

Hajnali három. Alig aludtam valamit, de most egy csodálatos szerenádra ébredek. Nem nekem szól közvetlenül, de annyira gyönyörű, hogy teljesen kinyílik a szemem, a fülem, de minden érzékeny érzékszervem is reagál a hallott koncertre. A feketerigó énekel fészkelő kedvesének. A hangok sokfélesége bűvöli el az ébredőket. És ez az ébresztés senkinek nem esik rosszul, senki nem lesz tőle ingerült. A ház körüli fákön élnek és így köszöntik a hasadó hajnalt és az új napot, a kedvesüket, az embereket. Már annyira otthon érzik magukat, hogy szinte elérhető közelségbe engedik magukhoz az embereket. Nem félnek. Megszokták már az együttélést, tudják, hogy nem bántja őket senki. Hát persze, hogy hálásak ezért a megbecsülésért.

Olyan jó ilyen hangokra ébredni. Az ember is más hangulatban kezd munkához, ha rigókák fuvoláznak nekik ébresztőt. Minden esti, éjszakai zavarás elröppen, csak a műélvezet marad. És ők fújják rendületlenül, órákon át... Korán van még, nem kelek fel, újra elszenderedek a muzsika hangjai hallatára. Most már nem is annyira zavar a bejárati ajtó sorozatos dördülése, ahogy a lakók becsapják maguk után. Most már szundítás közben is csak a szépet hallom.

Nemsokára felébrednek a vadgalambok is. Turbékolva köszöntik egymást és minket. Nagyon szép az ő énekük is, de hírül sincs olyan dallamos, mint a feketerigóké. Míg szüleimhez haza tudtam járni, ott hallottam rengeteg galambbúgást. Itt lényegesen kevesebben vannak. Ki tudja, mi ennek az oka?

Aztán kinyitják szemüket a verebek, és éktelen csipogással beszélnek meg álmaikat, és a napi teendőket. Erről szívesen lemondanék, de ez az ő dolguk –, hát tegyék kedvük szerint.

Lassan világosodni kezd az ég alja. A nap újra kitesz magáért, csodálatos színeket keverve palettáján. Új napra virradtunk. Az éjszaka csendje semmivé lesz, felváltja a napi zaj, rohanás. A madarak ugyan tovább zengedeznek, de elnyomja az emberek keltette zaj. Nem baj, újra jön az est, újra jön a csend, újra lesz szellemi-lelki feltöltődésre lehetőség.

*Mindent elveszítettem.
Csak ezt nem,
amit a csend hozott nekem.*

/Weöres Sándor/

Gál Halász Anna: A Tisza sóhaja

A parton öreg horgász, maga tákolta stégen, nem fogyó türelemmel várta, tán egy-egy hal az ő horgára téved. Űlt ő türelmesen a semmi fejében is, már kora reggeltől, szemét le sem véve a vízről. Ilyenkor ünnepnapon, még zsémbes felesége sem emel kifogást az otthonról távolmaradás hossza miatt.

– De szeret minket a jó Isten, – tört fel belőle egy mélyről jövő sóhaj – hogy ennyi szépséggel vesz körül. Olyan méltóságteljes lassúsággal folyt a víz a két part között, hogy a Nap tükörnek nézte. Meleg mosollyal küldte sugarait a víz felé. Ettől a halak sokasága örömtáncba kezdet, és pajkos ficánkolással habos hullámokat keltett a víz színére.

Szőkefürtös gyerekkacagást utánozva csobbant a víz. A szépségére büszke folyam olyan szelíden vette tudomásul ezt a játékot, mint egy gondos, jó anya. Különösen itt a kanyarulatban volt csak igazán szép a folyó. A víz fölé hajló fűzfák, a vadvirágok színes szőnyege tükröződik a vizén, szemet gyönyörködtető látvány.

Ilyenkor az ember el sem hinné, hogy olykor-olykor el tud komorulni. Akkor aztán félelmetes, vad, és a színe úgy megsötétül, mint a feldühödött ember ábrázata, akkor aztán jó vigyázni, mert tör-zúz, ha úgy kívánja kedve. A fájdalmas folyam, szinte hangtalan sóhajok özönét küldi a partra. Hánykolódva dobálja magát, mint a lázas beteg. Elnehezült mozgása, színe, nem emlékeztet sem a szőke szelídségére, sem a sötét vadságára. Fájdalma olyan mély, és múlhatatlan, mint a hiába vajúdo anyáé. A part mentén mindenütt haltetek sokasága sötétül. A határtalan emberi gonoszság csúnya játékot űzött a folyóval, nem számítva azzal, hogy milyen mérhetetlen károkat okoz, elsősorban saját magának. Megbolydult mentősereg özönlik, menteni, amit még lehet, és enyhíteni a folyó kínját, majdnem kilátástalanul. Szinte beláthatatlan még az az idő, hogy a folyó régi szépségét újra visszanyerje.

Hornok Magdolna: Halász c. festménye

Demény Zita: Találkozás

„No mögint szép napunk lesz” – gondolta, ahogyan felnézett az égre. Az Esthajnalcsillag, s a Hold is mosolygott az égbolton, mikor bezárta az ajtót. Kis öreg ház volt, néhol omladozó falakkal. A felesége jó néhány éve elköltözött a mennyei honba, így egyedül élte öreg napjait.

Már hosszú évek óta hajnalban kelt, hogy útját elérje, hisz lábait inkább a botja hordta. Kalapja ütött-kopottan a fejét nyomta. S a bajsza, mint hó fedte táj, ült meg az arcán. Ingje szürkén villant az ébredő világban. Pulóverjéből a gombok, mint vadócok régen legurultak, s egy ócska tarisznya került vállaira; benne egy szelet kenyér, hagyma, szalonna, no meg egy kulacs borocska. – Erdőkerülő volt.

Közben a Hold búcsút intett, s a Nap mint égi lajtorja, lassan kelni kezdett, fodros ruháját vonva. Az öreg lassan bandukolt az erdei honba. A szívében ifjú maradt még, vígan füttyörészett, noha a lába inkább hátravonszolta. „No, édes Istenem, adjon neköm erőt!” – fohászzkodott magában. Az erdőhöz ért, a leveleken a harmat vígan üldögélt. A fák tövében páfrány, moha zöldellt, kisvirágok nyitogatták szirmaikat.

Otthon volt, jól ismerte az erdő minden zugát, az állatok minden rezdülését. Lassan haladt, nem találkozott senkivel, pedig néha elkelt volna néhány jó szó. Ahogy így haladt, furcsa sírásra lett figyelmes, s a hang irányába fordult... „No ez mög mi?” – mondta alig hallhatóan. Közelebb ment, s az egyik bokor tövéből jött a zaj.

Simon M. Veronika Gaja paták c. festménye

Lehajolt, felemelte az ágakat, de akkor hirtelen a vesszőszál lekapta kalapját, az pedig gurult-gurult, mintha már meg sem akart volna állni...

„Ejnyő, tán illanni akarsz, hát azt hiszöd, tudok még szaladni?” – nyúlt volna kalapja után, de abban a percben már mellette is csücsült. „No én őzt megkaptam, kalapot akartam, oszt a farom most jól megjárta.” – mosolygott magában. Minden erejét összeszedve botjára támaszkodva nehezen felkelt, s újra felemelte az ágakat. Egy szomorú szemű özgida nézett fel rá, könnyei peregtek, mint apró cseppek. „No nő ró mán, mert akkor én is azt fogok! Tán eltörött a lábad?” S ekkor látta meg, hogy az anyját siratja. „No tő szegény árvátlan árva...” – felemelte s karjába zárta.

S a kis test gyöngye volt még, szíve erősen lüktetett, mintha azt dobogta volna, félek. Ekkor furcsa melegséget érzett a karján: „Ebadta kölyki, no most véled mit csináljak? No kössünk egyezséget; hazaviszlek s te löszöl a gyerököm, mert nem adatott meg az asszonykámmal. No gyerő megitatlak, jó dolgod lesz...” S a két pár apró szemben fény gyúlt, mint a hajnal fürtje, mely gyöngéden omolt a világra. Hazaindultak.

Domahídi Klára: Falak között

Felhők takarták a csillagokat, a csonka hold alig pislákol. Tapintani lehetett a sötétséget. Délután esett az eső, kerülgettem a pocsolyákat. Gyergyócsomafalván már megszokott, gyér utcai világítás miatt lassan és óvatosan haladhattam, nem akartam megcsúszni a sárban. Jól ismertem az utat, bár a gödrei minden esőzés után változni szoktak. Odaértem a kapuhoz. Már fél éve, hogy zárva tartják, azelőtt mindig tárva állt a vendégek előtt. Kulcs híján átmásztam a nagy székely kapun. Nem várt senki. Még kutya sem ugatott. Csak a szél susogása törte meg a csendet. Itt már nem lakik senki.

Nagyszüleimet tavaly elkísértük az örök nyugóhelyre, s itt csak a hiányuk maradt. Meg a régi ház, s benne a bútorok. A falon még ugyanott álltak a képek, az asztalon nyitott fotóalbum. Még ketyegett a falióra, forogtak a mutatók, jelezték az időt. Teltek a percek, s bennem nyitott, megválaszolatlan kérdések sokasága tolakodott elő. Ki adhat választ nagyapám helyett?

Miért mulasztottam el oly sok mindent megkérdezni, amikor még lehetett volna? Azt, hogy milyen volt, amikor a II. Bécsi döntés értelmében újra Magyarországhoz tartozott a Székelyföld? Majd harcolni 1944-ben, s öt év múlva hazatérni az orosz fogságból a szülőfaluba, újra csak Romániába? Talán beszélnek majd a frontról és hadifogságból írt levelek, amelyeket nagymamám gondosan összegyűjtött és őrizgetett évtizedeken át. Most felkutattam a szekrény mélyén. Sok levelet találtam, mivel nagyapám nem dohányzott, s minden kapott szál cigarettát elcserélt levelezőlapra. Azon adott hírt az otthoniaknak, hogy még él, és várja a viszontlátást. De az alaposan cenzúrázott sorok nem tudósíthattak a háborús helyzetről. Nem idéztek fel fegyverropogást, lövészárkot, erőltetett menetet, sem ágyúdörej. De tükrözték a lelkiállapotot, melyet egy fiatal férj érzett a távolban maradt felesége iránt, aki éppen gyermeket várt. A féltést és aggodást, az örömet, hogy Éva lányuk megszületett, s a fájdalmat, hogy már majdnem öt éves volt, mire először a karjaiban tarthatta elsőszülött gyermekét.

Egyszer régen, Évivel, az unokahúggal megtaláltuk ugyanezeket a leveleket, de akkor nagyapám nem engedte, hogy elolvassuk. Pedig nagyon kíváncsiak voltunk, de soha nem mertünk szembeszállni az akaratával. Most már nem tiltakozhatott, és én úgy lapozok a levelek között, mint ahogy hívő ember forgatja a Bibliát. Már nagymamám is csak gondolatban kérdezhetem meg, hogyan viselte azt a másfél évet, amíg semmilyen hír sem érkezett férje felől.

Milyen hálás lehetek, hogy nekem már nem kell átélnem háborút, s a szülőföldem ide-oda csatolását, és a kisebbségi sorsot. Bár annak fájdalmát még ma is viselik a székelyek. Erről is sokat mesélhetnének e falak.

Majd jönnek mások, megtöltik étellel a szobákat, de nekik egészen mást jelent majd ez a ház és ez az udvar. Lehet, hogy lebontják a nagy, kettős gémeskutat, s építenek helyette újat. Felújítják az épületet, megújulnak a falak. Talán az előregedett székely kaput is szétbontják, hátul a csúrt, a kiszolgált fakerítést. Számunkra nem marad más, csak az emlékek, néhány fotó, és sok megválaszolatlan kérdés, amelyet nem tettem fel időben. Örökre elkéstem.

Domahídi Klára fotója

Szegő András: Ötven éve történt

Mért tódul könny a szemembe
Ha ötvenhatra gondolok?
Mi gyötör mindig hajnaltájt
Ha álmatlanul álmodok?

Mért foglalkoztat oly gyakran
A Corvin-köz, a Széna tér?
Miért ömlött akkor ott ki
Ártatlanul sok honfivér?

Galád nép tört rá hazánkra,
És dörögtek a fegyverek,
Tankok ellen vívtak csatát
A hősök, ifjú emberek.

Bátor oroszládként küzdött
A sok hős, a sok fiatal,
De a fegyverek ellenében
Nem születhetett diadal.

Immár ötven esztendeje
E forradalom elbukott,
De emléke még frissen él,
Népünk feledni nem tudott.

Gondolatomat ma is az
Foglalkoztatja szüntelen,
Aki őket idehívta
Az a sírjában hogy pihen?

Leskó Imre fotója

Egerszegi Sándor: Kifátástalanság

A szuronyok árnyékában
nem terem virág.
Hervad a határ,
nincsen szerelem,
minden gyötrellem.
Nincsen tudomány.
Sápadt a leány,
elhalkul a szó,
minden borzasztó.
Mégbenul a nyelv,
nem elv már az elv
Arat a halál.

Nem bújhatsz el, nincs esélyed
rád is rád talál.
Nincs nevetés,
minden szenvedés.
Meggzúnik a tánc,
csörög a rablánc.
Minden tettetés,
nő a rettegés
szorít a bilincs
semmi jogod nincs.

Szalay Anikó: Emlékezés

Tankok dübörögtek,
ólom hasított, szaggatott a szívben.
Holtta meredt csalódott árny,
utca kövén csorgó, zuhogó véred
tudta vajon: Lesz feltámadás,
s mennyit ér egy maroknyi élet?

Amikor gyilkos golyók szelték
a levegő remegő kétes miértjeit
és tapadó koromban fürdött a lét,
bemocskolva hótiszta ingű, lelkes ifjaink,
hol voltál akkor magasságos Isten?
Halálangyalok arattak, suhogott fekete szárnyuk!
Miért kellett e csúfságot engedned,
hogy eloltsák a legnemesebb lángot?

Csillapulhat-e a múlt gyötrelme,
lelkek mélyén égő-feszülő fájdalom?
Újratemetettek hantjain kopjafák, keresztek,
S lobogó gyertyaláng kér bocsánatot!

Szabó Sándor fotója /Kisgyőr/

Tamás István: Saját földjén népem árva

Mint harmatcsepp a meleg szélben,
úgy fogy, veszik Magyar népem.
Csángó – Székely öreg tölgyek,
mind-mind már a földre dőlnek.

Nem marad már Magyar állva,
saját földjén népem árva.
Fogy a nemzet, nyájként széled,
vadként üzik, de kiktől félnek!?

A Hont szeretőt atka rágja,
idegen sarc veszi számba.
Attilától az Árpád-házig,
ősi múltunk vérben ázik.

S ha felnézek a legszebb égre,
a nemzetiszín szemfedélre.
Látom, hogy ott bűn tornyosul,
Székely – Magyar a földre borul.

Bor István Iván grafikája

Somossy Katalin: Történelem

Egymásba harapott kagylók
évszázados kristályszerkezete,
papirusztekercsek, naplók
leült pora, holtak üzenete.
Jajongva hull az önhullás örvénye,
múltba hajlott csigaház.
Őseink harca, fénye: töredeзве,
kővé lett, béna! A ragyogás
keretbe zárt ösleletek,
kakukkos bronz-nyelvű órák,
emlékké, semmivé lett percek,
némán pergő homokórák.

*Majoros Zsuzsanna: Magyar ima
/Csöndesen, immár könnytelenül/*

URAM!

Bocsáss meg azoknak, akik 'NEM'-mel szavaztak,
mert nem tudták, hogy mit cselekesznek?!

És bocsáss meg azoknak, akik el sem mentek,
mert nem tudták, hogy mit cselekesznek?!

És bocsásd meg nekünk, az igent szavazóknak,
hogy nem tudtunk – az igazunkról – meggyőzni
többeket!?

S bocsásd meg a trianoni kirekesztetteknek,
hogy esdeklésük olyan nagyon halk,
s nem jut el a jóléti fülekhez!?

Végül, Uram, bocsásd meg az Emberiségnek,
hogy 84 évnyi jajszó-folyam
máig sem jutott el a szívéhez?!

/A 2004. december 5-ről 6-ra virradó éjen/

Gaál Ernő: Csigaszerelem

Csigafiú s csigalányka,
Csúszik velük fényes nyálka.
Lassan telnek lomha percek,
Amíg együtt „menetelnek”.

Sóvárog a csigakamasz,
Csigalányra vágy’ a pimasz:
„De jó lenne véle járni,
Bokor mögé besétálni.

Benn a hűsön, hol nincs senki,
Ott lehetne szeretkezni!...”
Nagymester az udvarlásban,
El is kezdi hamarjában:

„Kettőnk között hiba nincsen,
Gyere velem, édes kincsem!
Oda hívlak, hol nincs bánat,
Mindenből az öröm árad.

Megállunk egy bokor alatt,
Megcsókolom szép ajkadat.
De azután nincs megállás,
Te leszel a végén hálás.”

Heves ostrom addig tartott,
Míg a lányka igent mondott.
Fejével is biccentgetett:
„Egye-fene, - próbáljuk meg!...”

Árnyék alatt testük hevült,
Szerelmük is beteljesült.
Hosszú lett a pásztoróra,
Sokszor kóstoltak a jóba.

Indulnának hát boldogan,
De a lánynak kérése van:
„Ne siessünk nagyon haza,
Van az úton még néhány fa!...”

Bokrok alatt „meneteltek”,
S áldoztak a szerelemnek.
Jó néhányszor „szólt” már a lány,
Mindannyiszor izzott a láng.

Csakhogy aztán a fiacska
Heve fogyott – így lett „lusta”.
Elcsitult a lelkesedés,
Ami maradt nagyon kevés.

De a lány kérte jussát,
Meg-megszidta a fiúcskát.
„Nem értelek, Én-galambom!
Te kívántad olyan nagyon.

Most, amikor én kívánom,
Nem érdekel boldogságom?...”
Csigalegény csak hallgatta,
Majd így csattant fel miatta:

„Amíg Neked udvaroltam,
Felcsigázott csiga voltam,
de mióta szemed ragyog,
Elcsigázott csiga vagyok!”

*Varga Ibofya: A szerelelvény csak másodosztályú,
nem dohányzó kocsiikkal közlekedik,...*

Gyorsan rágyújtok még... Miért?
Mert rágyújthatnék van, azért!
Kirekesztve szívok magamért...
Egy kis füstölgésre – kérlek –, adj esélyt.
Dehogyan lépem túl azt a járdaszegélyt!
Érzem én, érzem, megérezem a veszélyt.
Nem az vagyok, ki itt várja a segílyt,
Vagy vaskerekektől remél túlvilági kéjt!
Csak a papírmunka miatt, nem engem félt
Az a vasutas, ki foghegyről beszélt.
Csak egy slukkot még!... Magamért.
S aztán felszállok, mint ki hazatért
Luxus és nyomor sorminta-képe
– a jegyemért.

Bényei Vera: A kéz és a fa

Az égigérő kiszáradt fa
Ma is üzen nekünk,
Ha fáradunk, ha öregsünk,
Nyújtsuk ki a kezünk!

Ujjaink fölfelé nyúljanak,
Vegyén minket észre
A szemlélő gondolkodó
Ember is végre!

Karunkon, csuklónkig borostyán himbáljon,
Kedvringató bókkal, hús árnyékkal várjon!
Vadszőlő indája álmodozva kérjen,
Vad nevében szelídség nyugalmat ígérjen!

Légy hasznos étedben,
Holtodban is bár,
Kezet formáz a kiszáradt fa,
Emberre vigyáz.

Vadszőlő indája
Álmodozva kérjen,
Vad nevébe szelídség,
Nyugalmat ígérjen!

Tarcal, MAIT tábor 2006. aug. 23.
A Bakancsos Turistaszálló udvarán

Lukácsné Emmike alkotása

Szabó Sándor: Csak vársz

Hideg szél tépi
a megfakult lombokat,
a tovatúnt meleg nyarat
sűrű hazugság fedi.

Néhányan tudtuk,
hogy didergünk még
éhesen, ha beköszön a tél.

Mire vársz még?
Mefagyott talán a vér
becsapott, megcsalt szívedben?

Csak vársz... hiszed
a mindig rügyfakasztó tavaszt,
egyedül, begubózva, hangtalan
az olvadó reményben...

Varannai Margó festménye

Bari Gábor: Múló évek nyomán

Múló éveink parttalan haladtak,
s ha nem vigyáztunk, a szálak szakadtak.
Szakadt volna végül utolsó pászma is,
ha kezded nem nyújtod, bizony fáztam is...
Hamvadó tüzemhez adjál még levegőt,
hogyan telünk odázzuk,
tedd meg a lehető!

Ha elközelg csöndesen
felénk majd végnapunk,
csak abban bízz:
egymásnak vagyunk.

Leskó Imre: Sütő András halálára

Amíg élt, nem hiányzott.
Itt volt életével, írásaival.
Most a Kárpátok könnyeznek,
a szelek sírásával.

Amíg élt, alkotott, írt,
anyanyelvi hivatással.
Ma befejeződött a nagy mű,
egy nyelvcsalád kiáltásával.

Faltuk az „ígért álmokat”
Bimbót fakasztott új remény.
Botorkálunk még ma is,
utunk göröngyös és kemény.

Nyelvbeszédünk forró szerelem.
Szavakkal csókolnak magyar ajkak.
Az ő lelkezésjajjal telve
kiáltja: Még is jó magyarnak!

Felszállt egy lélek az Égbe.
Itt az ősz, még napsugárral.
Így rejt meglepetéseket,
nem számolunk csodákkal.

Szabó Zsolt: Szívem nővéje

Viharok Óceánja vívja életem,
vizében fuldokló szívem, már nem szeret,
a szerelem lelkemen kráter-képzelet,
Lacus Somniorum, mely mossza végzetem.

Hullámán búsong a lant, elsírja dalom,
hagyom, égesse sorsom foltjait a Nap,
minden szó protuberancia-pillanat
hevét könnyezi rám – emésztő fájdalom.

Létem ekliptika-határán, hol vagyok,
lenne elmém elmosódva, zord lélek-kút
rabjaként; álmaim tengerén a Tejút
vezetne s őriznék némán a csillagok. –

Fényévnyi pulzáló ábránd, mikre várok,
bús magányomból majdan visszahív a szív,
mint fekete lyuk, örökre magába szív
a Szerelem – ó, Ti rejtélyes kvazárok...

S érzem, elvakít egy üstökös csóva.
Kómáját feledve lelassul az idő.
Már nem látom, mint fájón jajdul a jövő:
robban fel lelkemben szívem – szupernóva. –
Álmok Tava, mely mossza vérem, végzetem.

Sélley Attila fotója

Sélley Attila: Erdély az én kedves hazám

Vár reám hazamegyek.
Tudja, érzi, hogy szeretem.
Hegyei átkarolnak.
Csókolják, védik testemet.

Nyugalom árasztja lelkem.
Nyugtat, dédelget, csitít.
Fülemben ősi dalt dúdol.
És elringat.

Szellő szárnyán köszöntenek
A Gyergyói hegyek.
Fenyvesek sutogását hallom,
Majd elpihenek.

Útjai porából merítem életem.
Mindenütt árad az emberi szeretet.
Köszöntésüket hallom és vallom,
Van igaz, tiszta szeretet.

Itt vagyok, öleld kebledre
Hűséges gyermeked.
Ne szidj!
Csak szeress! Mint én szeretlek.

Kedves Olvasó!

Következő rendelési határidő: 2007. február 1.
Következő lapzártá: 2007. február 15.

Emlékeztető!

– A *Nyitott szívvel* című jubileumi antológiánk bemutatója 2006. november 16-án volt Miskolcon, a Művészetek Házában!
– 2006. december 14-én, 2007. január 11-én és február 8-án alkotóműhelyt tartunk Miskolcon, a Művészetek Háza Kávézójában 15 órától.

Programjainkra mindenkit sok szeretettel várunk!

*Mohácsi Józsefné Zsóka:
Becsüld az alkotót*

Az alkotás a művészet
Isten üzenete az embernek.
Becsüld a művészt, az alkotót,
mert só e világban.

A művészet, az alkotás
bűn is tud lenni akkor,
ha a művész rangra vár,
ha öntelt, büszke és a fellegekbe jár.

Az alkotás, a művészet
egy hang, egy szín,
Isten dicsőségét tükrözi.

A művész legyen mindig alázatos,
tudatában legyen annak,
hogy nélküle szegényebb és
szürkébb lenne ez a felfordult világ!

Barna András grafikája

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

Kiadja a Magyar Alkotók Internetes Társulása
Közhasznú Egyesület

Felelős kiadó: Szabó Sándor, a MAIT elnöke

Főszerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők: Édes Richárd, Szabó Sándor és
Varga István

Szerkesztőség: 3516. Miskolc, Pf.: 4.

Honlap: <http://mait.ini.hu>
E-mail: mait@freemail.hu